

สาม
ร้อย
รัก
แม่ทัพ
หญิง

เบ้งซาบเซิง 梦三生 เขียน
เจินจูไห่ฉา แปล

คำนำ

'สวมรอยรักแม่ทัพหญิง' ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว ถึงเวลาสิ้นสุดการสวมรอยเป็นคนอื่นของจ้าวฉงอี่และโจวเวินหรานแล้วล่ะค่ะ แต่ใครจะไปคิดว่าเมื่อโจวเวินหรานได้รู้ว่าภรรยาของตนคือแม่ทัพหญิงที่เขาตามจับมาตลอดก็คุมตัวนางกลับเมืองหลวงทันที! ทำให้จ้าวฉงอี่ไม่อาจเข้าใจได้เลยแม้แต่่น้อยว่าเขาต้องการอะไร

ที่สุดแล้วนางจะสามารถล้างมลทินเรื่องคดีสังหารทูตได้อย่างไร และหลังจากนี้พวกเขาจะยังคงยินดีที่จะเป็นสามีภรรยากันต่อไปหรือไม่ องค์ชายรองเจ้เฉิงจั้นจะยอมหลีกทางให้พวกเขาได้สมปรารถนากันจริงๆ หรือ เราเดินทางกลับเมืองหลวงไปพร้อมพวกเขากันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ท่านพี่ ถ้ารู้แต่แรกว่าท่านก็คือโจวเวินหราน ข้าจะหนีเพราะเหตุใดเล่า ตลอดทางมานี้ท่านไม่รู้หรือว่าข้าเหนื่อยเพียงใด กินก็กินไม่อิ่ม นอนก็นอนไม่หลับ...สำคัญที่สุดคือข้าคิดถึงท่านมากจริงๆ นะ" จ้าวฉงอีกระตุกแขนเสื้อเขา ระบายความทุกข์ใจอย่างน่าสงสาร

โจวเวินหรานถูกละเลยจนใจอ่อนโยนยวบยาบไปหมด นึกในใจว่าใครบอกว่านางไม่รู้จักอดอดอัน นี่มิใช่ซื่อมากหรือไร

แนะนำตัวละคร

- * โจวเหินหฺวาน ผู้บัญชาการหน่วยเทียนฉี หน้าตาหล่อเหลา มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในเรื่องความโหดเหี้ยม ไม่ไว้หน้าใคร ฝีมือในการทำอาหารเป็นเลิศ
- * จ้าวฉงอี้ แม่ทัพหญิงผู้เลื่องชื่อลือนาม รูปลักษณะอ่อนโยน ดุจสายน้ำแต่อยู่ในสนามรบสังหารศัตรูได้โดยไม่กะพริบตา ตัดสินใจรวดเร็วเฉียบขาด กำพรว้า บิดามารดา
- * เสิ่นจิว เด็กที่จ้าวฉงอี้เก็บกลับมาเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ เป็นหมอบประจำกองทัพสกุลจ้าว เฉลียวฉลาด วิชาแพทย์ล้ำเลิศ
- * จี้เจิ้งจิ้น องค์ชายรองแคว้นหนานเซียง ฉลาดเฉลียว มากอุบาย มีความอดทน ต้องการแต่งงานกับ จ้าวฉงอี้จากใจจริง

76

ตามหา

เจ็จจื่ออั้งยืนแกร่วอยู่หน้าประตูที่ว่าการนานสองนาน เวลาค่อยๆ ล่วงเลยผ่านไปทุกทีจนใกล้จะครบครึ่งชั่วโมงที่ตกลงกันได้แล้ว เขากำลัง ลังเลว่าควรเชื่อคำพูดของสตรีนางนั้นไปตีกลองร้องทุกข์ให้ขุนนายสักหน ดีหรือไม่...

ใช้ว่าเจ็จจื่ออั้งจะไม่กล้าทำ เพื่อชูเสี่ยวหม่านแล้วเขาไม่กลัวอะไร ทั้งสิ้น เพียงแต่ไม่รู้ว่าตกลงสตรีนางนั้นคิดจะทำสิ่งใดกันแน่ และ ชูเสี่ยวหม่านอยู่ในที่ว่าการจริงหรือไม่

ขณะกำลังสับสนเคลือบแคลงก็เห็นรถม้าคันหนึ่งเคลื่อนมาจอด ตรงหน้า หัวใจเจ็จจื่ออั้งพลันเต้นตึกตัก

คนบังคับรถม้าเป็นบุรุษแปลกหน้าคนหนึ่ง อีกฝ่ายกระโดดลงจากรถม้าแล้วส่งสายบังเหียนให้เขา "รถม้าเช่ามาจากร้านเช่ารถม้าที่ถนน ตะวันออก ใช้เสร็จแล้วอย่าลืมเอากลับคืน" กล่าวจบก็หันหลังเดินจากไป

เจ็จจ็อฮังเข้าไปขวางไว้ตามสัญญาตัญญาณ คนผู้นั้นกลับเดินหนี
อย่างรวดเร็วยิ่ง เพียงชั่วพริบตาที่ปะปนกับฝูงชนแล้วหายตัวไป

เจ็จจ็อฮังพลันคิดถึงรถม้าซึ่งดูเหมือนจะมีที่มาสอดคล้องอยู่ ในใจ
เริ่มมีการคาดเดาอันน่าเหลือเชื่อผุดขึ้นมา เขากัดฟันกรอดแล้วหมุนกาย
เดินกลับไปข้างรถม้า เลิกผ้าม้ารถม้ามุ่มหนึ่งขึ้นช้าๆ แล้วเพ่งมอง
สภาพภายใน

เขามองแค่แวบเดียวก็ต้องตะลึงงัน จากนั้นก็รู้สึกทึ่งใจยิ่งยวด

เป็นเสี้ยวหม่น!

ซุเสี้ยวหม่นนั่งก้มหน้าอยู่ในรถม้า พอได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
ก็เงยหน้ามองด้วยความตื่นตระหนกเล็กน้อยก่อนจะนิ่งงันไป

"...เจ็จจ็อฮัง"

เจ็จจ็อฮังที่ไม่มีหนวดเคราเต็มใบหน้า

เจ็จจ็อฮังมองซ้ายมองขวาอย่างระมัดระวังแล้วลดเสียงลงเอ่ยว่า
"ไม่ต้องกลัว ที่นี้ไม่เหมาะจะพูดคุยกัน เดี่ยวข้าส่งเจ้ากลับไป" กล่าวจบ
ก็ปล่อยผ้าม้ารถม้าลง ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนคานเทียมม้าแล้วบังคับรถม้า
ออกไปจากที่ว่าการ

บุรุษที่บังคับรถม้าคนก่อนนั้นยืนมองรถม้าวิ่งห่างออกไปไกลอยู่ตรง
มุขมณฑล ก่อนจะเข้าไปยังที่ว่าการทางประตูด้านหลัง ไม่นานก็บังคับ
รถม้าอีคันหนึ่งออกมา

บังเอิญว่าในตอนนี้อะฮันมูก็เดินออกมาจากในที่ว่าการ

ครั้งนี้อะฮันมูมาที่ว่าการมิใช่เพราะเรื่องอื่นใดเลย แต่เพื่อไหว้วาน
หัวหน้ามือปราบพลีให้ช่วยตามหาซุนชิวเฉิง เพราะซุนชิวเฉิงหายตัว
ไปแล้ว คนสุดท้ายที่เห็นซุนชิวเฉิงคือลู่อู๋กับจ้าวตั้งจากหน่วยเทียนฉี

พวกเขาบอกว่าเมื่อคืนเห็นขุนซิวจึงถูกหญิงสาวหน้าตาตางดงามคนหนึ่ง
ลักพาตัวไป แล้วก็ไม่เห็นเขากลับมาอีกเลย

อินมู่ที่สุ่มเยือกเย็นอยู่เสมอกุมหน้าผากด้วยความกลัดกลุ้ม
อย่างหาได้ยาก เขาก็ไม่รู้เช่นกันว่าระยะนี้เกิดอะไรขึ้นกับหน่วยเทียนฉี
ก่อนหน้านี้เขากับขุนซิวจึงออกตามหาผู้บัญชาการซึ่งกว่าจะหาพบได้
ก็ไม่ง่ายเลย เวลานี้ขุนซิวจึงกลับมาหายตัวไปอีกคน...

อินมู่เดินออกมาจากข้างในก็เห็นลูจิวกับจ้าวต่งกำลังยืนคอคอกอยู่
นอกที่ว่าการ

"เป็นอย่างไร" อินมู่เอ่ยถาม

"ยังหาไม่พบขอรับ" ลูจิวตอบด้วยสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีเท่าไรนัก

จ้าวต่งผู้มีเรือนกายสูงใหญ่กำยำเกือบจะจมอยู่ในความรู้สึกผิด
ไปทั้งตัวแล้ว "เป็นความผิดของข้าเอง เมื่อคืนข้าเห็นผู้บังคับหมู่ขุนถูก
สตรีนางนั้นมัดเอาไว้จริงๆ แต่ไม่ได้เข้าไปช่วยเขา..."

ลูจิวกัดฟันเอ่ยว่า "มันเกี่ยวอะไรกับเจ้า ข้าทำเสียงานเอง"

เดิมทีเขานึกว่าเป็นเรื่องรักใคร่หวานชื่น ใครจะคิดว่าหญิงสาว
รูปโฉมตางดงามคนนั้นกลับเป็นปีศาจที่กินเหยื่อไม่คายกระดูกเล่า!

"ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาซักไซ้เอาผิดใคร ไปตามหาคนให้เจอก่อน
ค่อยว่ากัน" อินมู่เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ระหว่างพูดคุยก็นึกเห็นรถม้า
คันหนึ่งวิ่งออกมาจากด้านหลังที่ว่าการ

อินมู่เหลือบมองโดยไม่ได้ตั้งใจแวบหนึ่ง ขณะเตรียมจะถอนสายตา
กลับ จู่ๆ ก็มีสายลมพัดโหมมาระลอกหนึ่งจนผ้าม่านรถม้าปลิวไสวขึ้น

ในรถม้ามีหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนั่งอยู่ บุรุษผู้นั้นเขารู้จักดี นั่นก็คือ
จีเจิงจื๋องค์ชายรองแคว้นหนานเซียง ส่วนสตรีนั้นเขาก็รู้จักเช่นกัน...

นั่นมันสูหยินของพี่ใหญ่!

อินมูตกตะลึงจนพูดไม่ออกแล้ว

พอเห็นว่ารถม้าใกล้จะหายลับไปต่อหน้า อินมูก็เบิกตากว้างด้วยความแตกตื่นอย่างหาได้ยาก

"เร็ว! ไล่ตามรถม้าคันนั้นไป!" เขาตะโกนดังลั่นแล้วกระโดดพรวดขึ้นหลังม้ากระทุ้งท้องม้าอย่างแรงไล่ตามไป

ลู่วิวกับจ้าวตั้งไม่เคยเห็นใบหน้าดังท่อนไม้ของผู้บังคับหมู่ินเผยความรู้สึกอย่างมีชีวิตชีวาถึงเพียงนี้มาก่อน คนทั้งสองมองหน้ากันแวบหนึ่งและไม่กล้าพูดจาไร้สาระอีก แม้จะยังจับต้นชนปลายไม่ถูกต้องก็รีบร้อนกระโดดขึ้นหลังม้าไล่ตามไปเช่นกัน

จ้าวฉงอึ้งนั่งอยู่ในรถม้า ขณะใคร่ครวญว่าจะหลบหนีไปอย่างไรดี ก็รู้สึกคล้ายรถม้าเร่งความเร็วขึ้นกะทันหัน วิ่งไปอย่างโคลงเคลงผิดปกติ

"องค์ชาย มีคนไล่ตามมาแล้ว" คนที่บังคับรถม้าอยู่ด้านหน้าเอ่ยรายงาน

จ้าวฉงอึ้งเลิกฝ้ามานรถม้าขึ้นเหลียวมองไปด้านหลัง

อินมูที่ควบม้าไล่ตามมามองเห็นสูหยินผู้บัญชาการชะงักงันออกมา ดวงตาพลันเป็นประกายสว่างวาบ รีบตบกันม้าทะยานไปข้างหน้า เตรียมจะร้องบอกนางว่าไม่ต้องกลัว เขามาช่วยนางแล้ว สูหยินผู้บัญชาการก็หืดหวั่นกลับไปทันควันหลังจากมองเห็นเขา

"เป็นคนของหน่วยเทียนฉี" จ้าวฉงอึ้งมีสีหน้าไม่น่ามองอย่างยิ่ง นางจำใบหน้าของคนผู้นี้ได้ เขาคือผู้บังคับหมู่ที่มาพูดคุยกับหัวหน้ามือปราบหลี่

นางตกอยู่ในกำมือจีเจิงจิ้นยังหลบหนีได้ แต่หากตกอยู่ในกำมือหน่วยเหียนฉีคงบอกได้ยากแล้ว

จ้าวจงอี่ไม่ลังเลอีก นางโน้มตัวไปข้างหน้า คำนวณรูขุมที่กำลังบังคับม้าวิ่งหืดเต็มเหยียด ลากอีกฝ่ายเข้าไปนั่งในรถม้า ตามด้วยแยงสายบังเหียนกระโดดไปนั่งตรงคันเทียมม้าเอง

"ย่าหี!"

บุรุษที่ถูกลากเข้าไปในรถม้าคิดจะก้าวออกไป กลับถูกจีเจิงจิ้นกดไหล่เอาไว้

"องค์ชาย" เขาหันหน้าไปมองผู้เป็นนาย

"ให้นางบังคับรถม้า" จีเจิงจิ้นสัมผัสได้ว่าความเร็วเพิ่มขึ้นฉับพลัน เขาเหลียวไปมองผู้บังคับหมูอินที่ถูกสลัดทิ้งไปไกลลิบคนนั้น ริมฝีปากก็ยกโค้งขึ้นมา

อินมู่เห็นรถม้าที่ตนเกือบจะตามทันแล้วแท้ๆ แต่กลับเร่งความเร็วอย่างไม่คาดฝัน สุดท้ายก็ออกจากตำบลไปต่อหน้าต่อตาเขา สีหน้าจึงย่ำแย่ถึงขีดสุด

"ทั้งตำบลอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ใครปล่อยรถม้าคันนั้นวิ่งออกจากตำบล!" เขากะซากเจ้าหน้าที่ที่ว่าการที่เฝ้าประตูเข้ามาซักถามอย่างโมโหเป็นพื้นเป็นไฟ

"รถม้าคันนั้นมีหนังสือคำสั่งออกจากตำบลที่ท่านนายอำเภออนุญาตเป็นพิเศษขอรับ..." เจ้าหน้าที่ที่ว่าการอยู่ในอาการตกใจ ตอบกลับไปแล้วเสียงสั่นเครือ

"ผู้บังคับหมูอิน รถม้าคันนั้นมีปัญหาอะไรหรือ" ลูจิวไล่ตามมาถึง

ก็ถามอย่างร้อนใจ

"ฐุหยินของพี่ใหญ่อยู่บนรถม้า!" อินมู่ตอบด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว "ข้ากับจ้าวตังจะไล่ตามไปต่อ เจ้ากลับเข้าตำบลดำไปรายงานพี่ใหญ่เดี๋ยวนี้เลย"

ในที่สุดลู่วิวก็เข้าใจกระจ่างแล้วว่าเหตุใดสีหน้าอินมู่จึงไม่สู้ดีเช่นนั้น ทันทีที่เขานึกถึงยามผู้บัญชาการอารมณฺ์พล่งพล่านยากจะระงับ ทว่าปฏิบัติต่อฐุหยินอย่างอ่อนโยนดุจสายน้ำ ยอมคล้อยตามไปเสียทุกอย่าง ถ้าหากรู้ว่าฐุหยินถูกลักพาตัวไปแล้วก็...

ลู่วิวตัวสั่นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่ เขาตระหนักได้แล้วว่าเรื่องนี้ร้ายแรงเพียงใด จึงขานรับโดยเร็วแล้วชักม้าหันกลับเข้าตำบลดำไปรายงานผู้เป็นนาย

ทางฝั่งโจวเหินหรรณกำลังสั่งการญาติผู้พี่ที่จู่ๆ ก็โผล่มาให้หน้าขาวเหียวหนึ่งสัปดาห์แล้วมาตาก ไม่รู้เพราะเหตุใดอยู่ดีๆ ก็ไม่สบายใจขึ้นมา เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าเล็กน้อย จากนั้นล้างมือจนสะอาดแล้วก็ทำท่าจะออกไปข้างนอก

"รอเดี๋ยว เจ้าจะไปทำไม" จ้าวหนานชิวซึ่งถูกเรียกใช้จนยุ่งตัวเป็นเกลียวรีบดึงเขาไว้

โจวเหินหรรณถอยหลังก้าวหนึ่ง หลบเลี่ยงการยื้อยุดของอีกฝ่ายไปได้ ก็เอ่ยว่า "ข้าจะไปหออวิน[†]ให้มารับน้องหญิงกลับมา"

จ้าวหนานชิวเหลือบมองมือของตนที่คว้าได้เพียงความว่างเปล่า โดยไม่รู้ตัว ขณะกำลังสงสัยว่าเหตุใดเจ้าหนุ่มหน้าขาวคนนี้ถึงได้ตอบสนองฉับไวและหลบนางพันเสียด้วยก็ได้ยินว่าอีกฝ่ายจะออกไปรับ

ท่านแม่ทัพ จึงกล่าวอย่างร้อนรน

"นางโตจนปานนี้ยังจะเดินหายไปได้อย่างไร ไม่น่าว่าอีกเดี๋ยวงคงกลับมาแล้ว เจ้าอย่าไปเลย ถ้าหากพวกเจ้าตลาดกันระหว่างทาง ไม่เท่ากับว่าวิ่งไปเสียเที่ยวหรือ"

โจวเวินหรานมองญาติผู้พี่ของภรรยาแวบหนึ่ง "ข้าเต็มใจ"

"..." จ้าวหนานชิวเจอเขาตอบกลับแล้วก็แทบสอ่ลัก ท่านแม่ทัพแค่สั่งให้นางปกป้องเจ้าหนุ่มหน้าขาวคนนี้ แต่ไม่เคยบอกนางว่าจะต้องรับมือเขาเช่นไรเลยนะ!

โจวเวินหรานหันหลังเดินจากไป

จ้าวหนานชิวเห็นว่าขัดขวางเขาไม่ได้ จำต้องเดินตามเขาไป "ข้าจะไปด้วย!"

แม้นางอยากวางมือไม่ยุ่งเกี่ยวมากเหลือเกิน ทว่าในเมื่อรับปากท่านแม่ทัพแล้วว่าจะปกป้องเจ้าหนุ่มหน้าขาวจอมหัวรั้นคนนี้ให้ดี จะยากเย็นสักเพียงใดก็ไม่อาจคิดคำพูดได้!

โจวเวินหรานไม่สนใจอีกฝ่าย เดินไปจูงม้าออกจากคอก

"ยังต้องเตรียมรถม้าอีกหรือ ไม่จำเป็นหรอกกระมัง ไม่สู้พวกเราเดินเท้าไปดีกว่า" จ้าวหนานชิวเข้าไปเกลี้ยกล่อม

โจวเวินหรานพลิกตัวกระโดดขึ้นม้าไปเสียแล้ว พอกระทุ้งท้องม้าก็พุ่งทะยานออกไป

ถ้าหากจ้าวหนานชิวขยับหลบไม่ทันคงเกือบจะถูกก๊ีบเท้าม้าที่สะบัดขึ้นมาเตะล้ม นางถอยหลังมาก้าวหนึ่ง แต่เมื่อเงยหน้าอีกทีเจ้าหนุ่มหน้าขาวคนนั้นก็ขี่ม้าพุ่งออกไปไกลแล้ว...

ปกป้องคนผู้นี้ช่างยากเย็นเสียนี้กระไร!

นางสบถเบาๆ ก่อนจะรีบร้อนไล่ตามไป

ตอนโจวเวินหรรณเร่งควม้ามามาจนถึงหอวันไหล จูอี้กำลังครุ่นคิดเรื่องตำรับขนมใหม่อยู่ในห้องครัว พอเห็นเขามาก็ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง...ใช่แล้ว สำหรับรองพ่อครัวที่จ้างมาทำงานคนนี้ เขามาทำงานได้ถือเป็นเรื่องไม่คาดฝัน พุดไปแล้วก็มีแต่น้ำตาแห่งความขมขื่น

"น้องชาย เจ้ามาได้จังหวะพอดีเลย ช่วยข้าดูรายละเอียดตำรับขนมนี้หน่อย" จูอี้ดึงตัวเขาไว้อย่างกระตือรือร้น "หลายวันมานี้สุหยินผู้เฒ่าบ้านท่านนายอำเภออยากอาหารมากกว่าเดิมเล็กน้อย นางมอบตำรับขนมชนิดหนึ่งให้ข้า สั่งข้าให้ลองคิดว่าจะทำออกมาให้นางอย่างไร..."

"ภรรยาข้าล่ะ" โจวเวินหรรณถามตัดบทการพูดพล่ามไม่หยุดของอีกฝ่าย

ถึงปกติโจวเวินหรรณจะมองดูไม่ค่อยน่าเข้าใกล้เท่าไร แต่เขาเสียมารยาทกับผู้อื่นน้อยครั้ง เพียงไม่กี่ครั้งที่เสียมารยาทล้วนเกี่ยวข้องกับภรรยา จูอี้เคยชินเสียแล้ว แค่อ่ยด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

"น้องสะใภ้ไม่ได้มานะ"

โจวเวินหรรณหน้าไม่เปลี่ยนสี มือที่อยู่ในแขนเสื้อกลับกำแน่น โดยพลัน เส้นเลือดปูดโปนอย่างเห็นได้ชัด

ในตอนนี้องมีเสี่ยวเอ๋อร์คนหนึ่งวิ่งปรีเข้ามา "อาจารย์จู่ ท่านนายอำเภอมาขอรับ"

จูอี้รีบเอ่ยรับคำ หัวกล่อ่งอาหารที่เตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ค่อยหันไปกล่าวกับโจวเวินหรรณว่า "ต่อมาข้าก็ทำโจ๊กผักป้าให้สุหยินผู้เฒ่าอีกครั้ง ทำตามวิธีของเจ้าทุกอย่างเลย สุหยินผู้เฒ่ากลับบ่นว่าโจ๊กนั้น

รสชาติไม่อร่อยเหมือนครั้งก่อน ข้าลองชิมก็รู้สึกว่าจะอะไรไปบางอย่าง ท่านนายอำเภอได้ยินว่าโจ๊กผักปาก่อนหน้านี้เป็นฝีมือของเจ้า ยังบอกว่าอยากพบเจ้าอยู่เลย วันนี้ได้เจอกันพอดี ข้าจะแนะนำตัวเจ้าหน่อย"

นายอำเภอหลี่เหยียนกำลังรออยู่ในห้องโถง จูอี้เร่งฝีเท้าเดินเข้าไปส่งมอบกล่องอาหารในมือตนเองให้อีกฝ่าย

"รับกวนแล้ว" หลี่เหยียนรับกล่องอาหารมา

"วันนี้ข้าเพิ่มขนมไปอีกจานหนึ่ง สุหยินผู้เฒ่าเพิ่งบอกไม่ใช่หรือว่าโจ๊กที่ข้าทำอร่อยสุดครั้งนั้นไม่ได้ ความจริงโจ๊กเมื่อตอนนั้นน้องโจวเป็นคนทำเอง ภายหลังข้าทำตามตำรับของเขาก็ก็นึกว่ายังขาดอะไรไป นี่คงเป็นพรสวรรค์ในการทำอาหารแล้ว น้องชายข้าคนนี้มีฝีมือการทำอาหารโดดเด่นเป็นที่หนึ่งเชียว" จูอี้แนะนำน้องชายคนสนิทของตนเองให้นายอำเภอรู้จักด้วยความภาคภูมิใจ

ยามนี้จิตใจของโจวเหวนหวนไม่อยู่ตรงนี้สักนิด เขาจึงประสานมือคารวะ "สุหยินผู้เฒ่าชอบก็ดีแล้ว ข้ายังมีธุระเล็กน้อย ขอตัวไปก่อน" กล่าวจบก็หันหลังเดินจากไป

"น้องชายของข้าคนนี้นิสัยค่อนข้างขี้อาย พูดจาไม่ค่อยเก่งเท่าไร..." จูอี้คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายบอกจะไปที่ไหน จึงเร่งพูดไล่เลี่ยแทน

"ไม่เป็นไร เขาดูท่าทางรีบร้อน คงจะมีธุระด่วน" หลี่เหยียนโบกมือปฏิเสธอย่างอารมณ์ดี ไม่คิดถือสาหาความ เพียงแต่ไม่รู้เพราะเหตุใด... เขาก็รู้สึกอยู่ตลอดว่า 'น้องโจว' ของจูอี้คนนี้เป็นลูกคนตาเล็กน้อย

"ถ้าสุหยินผู้เฒ่าถูกใจโจ๊กที่ทำในครั้งนั้น เอาไว้ข้าจะให้เขาทำอีกสักครั้ง..." จูอี้ตบหน้าอกยืนยัน

หลี่เหยียนยังจ้องมองแผ่นหลังของ 'น้องโจว' ผู้นั้นอยู่ จนกระทั่ง

'น้องโจว' เดินหายลับไปจากสายตาตนเอง เขาก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดีว่าตนเองเคยเห็นคนผู้นี้ที่ใด ขณะกำลังแคลงใจก็ได้ยินจู่จู่กล่าวเช่นนั้น ไม่รู้ว่าเหตุใดเขาถึงลงเอยอยู่ครู่หนึ่งแล้วบอกปิดตามสัญชาตญาณ

"ไม่จำเป็นหรอก ช่วงนี้ฮูหยินผู้เฒ่าบ้านข้าอยากอาหารมากขึ้นเลยไม่ต้องรบกวนน้องชาย...คนนั้นของเจ้าอีก"

หลี่เหยียนกล่าวว่าจบก็หิ้วกล่องอาหารเดินจากไป

จู่จี้เฝ้ามองนายอำเภอขึ้นรถม้า รู้สึกว่าสีหน้าของอีกฝ่ายมีบางอย่างผิดปกติ อดเป็นกังวลกับท่าทีของน้องโจวเมื่อครู่ไม่ได้ว่าจะเมินเฉยเกินไปจนล่วงเกินนายอำเภอเข้าแล้วใช่หรือไม่ เดิมที่เขาแนะนำน้องโจวด้วยความหวังดี ถ้าหากกลายเป็นว่าทำให้น้องโจวไปล่วงเกินนายอำเภอ ก็จะเป็นความผิดของเขาแล้ว

จู่จี้ใคร่ครวญว่าเดี๋ยวคงต้องช่วยพูดจาไกลเกลี่ยอีกสักครั้ง เขาคิดได้เช่นนั้นก็กลับไปทำงานในห้องครัวต่อ

77

กลับมาฐานเดิม

ตอนจ้าวฉงอึ้งบังคับรถม้าให้วิ่งหนีออกจากตำบลลงหลี่ไป
เจิ้งจื่ออึ้งก็บังคับรถม้ามาหยุดอยู่ที่หน้าประตูบ้านสกุลซู่

เจิ้งจื่ออึ้งกระโดดลงจากคานเทียมม้า เตรียมจะเข้าไปเลิกผ้าม่าน
รถม้าขึ้น จู่ๆ กลับนึกขึ้นได้ว่าซู่เสี่ยวหม่านหวาดกลัวเขามาตลอด เขาจึง
ถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัวก่อนจะเอ่ยปาก

"เสี่ยวหม่าน ถึงบ้านแล้ว"

ในรถม้ายังคงเงียบสนิท เจิ้งจื่ออึ้งอดทนรอครู่หนึ่งจึงมองเห็น
มือเล็กเรียวบางขาวหมดจดเลิกผ้าม่านรถม้าขึ้นอย่างเชื่องช้า เผยให้เห็น
ใบหน้าที่เขาเฝ้าคะเนงหา ถ้าหากเป็นยามปกติเขาคงเดินปรีๆไปคอย
เอาอกเอาใจนางแล้ว จะเป็นเก้าอี้วางเท้าให้นางเหยียบลงมาก็ได้ทั้งนั้น
ทว่าเวลานี้เขาขยับยังขังใจไว้และยืนอยู่ที่เดิมอย่างสงบเสงี่ยม ไม่กล้า
แสดงกิริยาล่วงเกินแม้แต่หน่อย

ชูเสี่ยวหม่านเหลือบมองเจิ้งจื่ออั้งที่รักษาระยะห่างกับนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็จับประตูพญางูตนเองลงจากรถม้า

"ขอบคุณมาก" นางเอ่ยออกมาเบาๆ

เจิ้งจื่ออั้งตะลึงงันไปพักหนึ่ง แทบจะเงยหน้าขึ้นมองนางด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยกับคำขอบคุณ เขารับร้อนโบกมือปฏิเสธ

"ไม่...ไม่ต้องเกรงใจ สมควรแล้ว" กล่าวจบก็วิ่งไปสັกพักถึงสิ่งกำชับอีกครั้ง "เจ้าตัวปลอมมันไม่รู้ว่าจะคิดจะทำอะไร ช่วงนี้เจ้าอย่าออกจากบ้านตามลำพัง ข้าก็จะช่วยจับตาดูเหมือนกัน ไม่มีทางปล่อยให้นางคว่ำโอกาสได้แน่"

ชูเสี่ยวหม่านนิ่งเงียบไปแล้วส่ายหน้า "นาง...คงไม่ทำหรอก"

"เรื่องนั้นก็พูดยากอยู่ เจ้าน่ะใจดีเกินไปแล้ว แม้แต่คนคุ้นเคยกันดีก็มีโอกาสที่จะรู้จักแค้นหน้ายากรู้ใจ นับประสาอะไรกับคนผู้หนึ่งที่ความเป็นมาไม่แน่ชัด อีกทั้งจิตใจยากจะหยั่งถึงอีกล่ะ..."

เจิ้งจื่ออั้งหนักใจเพราะความเป็นห่วงจริงๆ ระหว่างกำลังพรวบ่นไม่หยุดปากก็พลันสัมผัสได้ว่าชูเสี่ยวหม่านกำลังมองหน้าเขาอยู่ ตอนนี้เขาก็นึกได้ว่าตนเองคล้ายจะเป็นคนที่ความเป็นมาไม่แน่ชัดเช่นนั้นเหมือนกัน เขารู้สึกประหม่าขึ้นมากะทันหัน จึงเริ่มพูดจาติดอ่างไม่ไหลลื่น

"ข้า...ข้าไม่ใช่คนไม่ดีนะ"

ชูเสี่ยวหม่านมองหน้าเขา ถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยว่า "เจ้า...เป็นอะไรกับโจรภูเขาคณัน"

เจิ้งจื่ออั้งชะงักไปทันใด วันนั้นนางมองเห็นตอนข้าคุยกับหลิวชวนจริงๆ ด้วย

หลังจากชูเสี่ยวหม่านหายตัวไป ชูปั้นขย๋ามหาเขาอย่างโมโห

เดื่อดาด บอกว่านางหวังดีจะช่วยเหลือให้ สุดท้ายแล้วเขาก็เป็นแค
คนโง่เง่าไม่ได้เรื่อง ทุกคนต่างคิดว่าซูลีเยวห่ม่านหายไปเพราะอยาก
หลบหน้าเขาถึงได้หนีขึ้นเขาลึกไปโดยไม่ได้ตั้งใจ...ความจริงแล้วไม่ได้
เป็นเช่นนี้เลย วันนั้นซูลีเยวห่ม่านมาบอกเขาว่าซูลีเยวห่ม่านจะออกจาก
บ้านไปเก็บสมุนไพร เขาจึงซื้อขนมของโปรดนางเอาไว้ด้วยความดีใจ
เตรียมจะขึ้นเขาทำที่ว่างบังเอิญพบนาง แต่ปรากฏว่าไปเจอกับหลิวชวน
กลางทาง

หลิวชวนเป็นคนสนิทของสตรีนางนั้นซึ่งได้รับบัญชามาให้จับตัวเขา
กลับหานางเสีย ทว่าเขายอมตายดีกว่ากลับไป ต่อสู้กับหลิวชวนอย่าง
ไม่คิดชีวิตหลายครั้ง แม้เขาจะน่าอเนจอนาถเพียงใด แต่หลิวชวนยัง
หวั่นเกรงว่าเขาเป็นเด็กหนุ่มที่คลานออกมาจากครรภ์สตรีนางนั้น ย่อม
ไม่กล้าลงมือกับเขาอย่างโหดเหี้ยมอยู่แล้ว จึงได้แต่ต้องไล่ตามเขาไม่ห่าง
มาตลอดทางและกล่าวอ้างเสียใจดีว่าทำเพื่อปกป้องเขา

ภายใต้การ 'ปกป้อง ' ของหลิวชวน บบร่างเขามีบาดแผลใหม่ซ้อนทับ
บาดแผลเก่า เขารู้ดีว่าหลิวชวนพยายามบีบให้เขากลับไปยอมจำนนต่อ
สตรีนางนั้น แต่เขายอมใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกเหมือนสุนัขตัวหนึ่งดีกว่า
ต่อให้ต้องตายอยู่ข้างนอก เขาก็ไม่มีทางปล่อยให้สตรีนางนั้นได้สมใจ!

ครั้งนั้นเขาจะหกระเหินมาถึงตำบลตงหลี่ เวรื่อนมาเรื่อยเหมือน
สุนัขตัวหนึ่งจริงๆ ตามร่างกายล้วนเต็มไปด้วยบาดแผล

วันนั้นสายฝนเทกระหน่ำลงมา เขามีไข้สูงและบาดแผลเปื่อยยุ่ย
หมดแล้ว เขารู้ว่าหลิวชวนกำลังบีบคั้นให้เขายอมแพ้ ทว่าเขารวบรวม
ลมหายใจเฮือกสุดท้ายคลานเข้ากองขยะที่ว่างสุขุมกันในตรอกแห่งหนึ่ง
เพื่อหลบซ่อนจากการค้นหาของหลิวชวน

...เขาใช้ชีวิตหรูหราสุขสบาย มีบ่าวให้เรียกใช้มาตั้งแต่เล็กจนโต ถึงจะหลบหนีและออกมาเร่ร่อนอยู่ข้างนอก หรือต่อให้ได้รับบาดเจ็บ ไปทั้งตัวก็ต้องดูแลตนเองให้สะอาดสะอ้านเสมอ นี่เป็นนิสัยที่บ่มเพาะขึ้น จากสภาพแวดล้อมที่เติบโตมา แม้เขาจะปฏิเสธอดีตของตนเองก็ไม่อาจ เปลี่ยนแปลงนิสัยที่ฝังลึกในกระดูกไปนานแล้วได้ หลิวชวนก็คงคิดไม่ถึง ว่าเขาจะคลานเข้าไปซ่อนตัวในกองขยะ

เขานอนขดตัวอยู่ในกองขยะที่สกปรกและเหม็นฉุน รู้ลึกว่าตนเอง ก็ถูกหลอมรวมเข้ากับกองขยะไปด้วย บางทีอาจตายจากไปอย่างเงียบงัน ท่ามกลางฝนที่ตกหนักเช่นนี้ เดียวก็คงเน่าเปื่อยและมีหนอนแมลงวัน ใต้ยั่วเย้ย

ช่วงขณะที่เขานึกว่าตนเองใกล้จะตายแล้ว ฝนที่ตกหนักก็หยุดลงกะทันหัน เขายกเปลือกตาหนักอึ้งขึ้นมองก็เห็นหญิงสาวठीรุ่มคนหนึ่ง ด้วยสติรับรู้อันเลือนราง นางคุกเข่าลงใช้ร่มคันนั้นบังสายฝนที่เทกระหน่ำเหนือศีรษะให้เขา...

ชูเสี่ยวหม่านเป็นคนเก็บเขามาจากกองขยะ ช่วยรักษาบาดแผล เอาอาหารให้กิน เขาถึงมีชีวิตรอดมาได้

ภายหลังเขาจึงรั้งอยู่ที่ตำบลตงหลี่ไม่ยากไปที่ใดแล้ว เพราะว่าที่นี่มีชูเสี่ยวหม่าน

หลิวชวนรู้ว่าเขาเกือบตายไปจริงๆ เลยไม่กล้าบีบคั้นเขาอีก... สถานการณ์จึงสงบสุขไว้เรื่องราวเช่นนี้ไปได้ระยะหนึ่ง

แต่แล้วในวันนั้นหลังเขาได้ข่าวจากซุ่ป๋นซย่าก็วางแผนว่าจะไปพบ ชูเสี่ยวหม่านโดยบังเอิญพร้อมชนมของโปรดนางอย่างตื่นเต้น กลับมา ถูกหลิวชวนขวางเอาไว้กลางทาง

หลิวชวนดำหนิเขาว่ามีสายเลือดสูงศักดิ์กลับยินยอมทำตัวตกต่ำ
ทรยศต่อหัวใจมารดาผู้เปี่ยมเมตตา เจิ้งจื่ออั่งจึงสวณกลับอย่างประชิด
ประชันว่าเจ้าก็เก็บมารดาผู้เปี่ยมเมตตาที่ฆ่าบิดาคณันไว้แสดงความ
กตัญญูเองแล้วกัน...ระหว่างโต้ตอบกันก็ได้ยินเสียงของแตกละเอียด
ดังมาจากด้านหลังห่างไปไม่กี่โกนั้

พอเขาหันกลับไปก็เห็นสีหน้าตกใจจนทำอะไรไม่ถูกของชูเสี่ยวหม่าน
ไม่รู้ว่านางมาถึงตั้งแต่เมื่อไร และไม่รู้เลยว่าไ้ยินไปมากเพียงใด หลิวชวน
ต้องการฆ่าปิดปากนาง เขาจะยอมได้อย่างไร จึงลงมือต่อสู้กับหลิวชวน...
ตอนนั้นเขาเห็นชูเสี่ยวหม่านหันหลังวิ่งหนีไปเร็วรี่อย่างถอนหายใจ
โผล่อก

แต่คาดไม่ถึงว่านางจะหายตัวไปเพราะเรื่องนี้ ต่อมาเมื่อพบนาง
อีกครั้งก็สับเปลี่ยนตัวไปแล้ว

โชคดีที่นางไม่เป็นอะไร

เจิ้งจื่ออั่งได้สติกลับคืนมา เห็นชูเสี่ยวหม่านกำลังมองหน้าเขาอยู่
"ศัตรูคนหนึ่งของข้าส่งเขามาณะ ขอภัยที่ทำให้เจ้าเดือดร้อน" เขาพูดจบ
ก็ไม่กล้าสบตานาง "เจ้ารีบเข้าไปเร็วๆ เอะ คนในบ้านคงร้อนใจแะแล้ว"

ชูเสี่ยวหม่านแ้มปากเล็กน้อย เห็นเขาก็มีศีรษะลงไม่กล้ามองนาง
ก็เข้าใจว่าเขาคงมีเรื่องปิดบังกันแน่นนอน รู้สึกว่าเจิ้งจื่ออั่งอยู่ในสภาพนี้
ดูแล้วน่าสงสารนิดหน่อยจริงๆ อีกอย่างคนผู้นี้ก็ไม่ได้เห็นนางแล้วเข้ามา
หยอกเย้า พูดจาไร้สาระด้วยรอยยิ้มทะเล้นหน้าเป็นเช่นเมื่อก่อน ทำทาง
กลับดูไม่น่ารังเกียจปานนั้นแล้ว

นางกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง จู่ๆ ประตูด้านหลังก็เปิดออก

ท่านแม่ชูจิตใจร้อนรุ่มมาทั้งคืนจนปากเป็นแผลพุพองเล็กน้อย

ขอเพียงคิดถึงชูเสี่ยวหม่านที่ถูกประคบประหงมมาตั้งแต่เด็ก ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในที่ใดก็ไม่รู้...ส่วนนางกระทั่งแจ้งทางการก็ทำไม่ได้ เเท่านี้ก็เจ็บปวดใจดูจะมีดกรีดเฉือน ในช่วงเวลาที่ครอบครัวยากลำบากที่สุด เสี่ยวหม่านของนางไม่เคยต้องเดือดร้อนด้วยซ้ำ เวลานี้กลับต้องมาแบกรับความผิดใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ นางนอนกระสับกระส่ายขมตาหลับไม่ลงตลอดคืน วันนี้โรงพยาบาลก็ไม่ได้เปิดกิจการ นอกจากชู้บ้นช่ายกับชูเทียนตงไปสำนักศึกษาตามปกติ ท่านพ่อชูกับชูเจ้อหลันต่างออกไปสืบข่าวหาหนทางแก้ไขเรื่องนี้ แต่นางไม่กล้าออกไปที่ใดทั้งนั้น คิดว่าถ้าหากเสี่ยวหม่านหาทางกลับมาได้เองอีกครั้งอย่างวันนั้นแล้ว ฉะนั้นนางต้องรออยู่ที่บ้าน

นางรออยู่ในบ้านจนว้าวุ่นใจ จึงยกม้านั่งตัวเล็กออกมาเพื่อจะนั่งรอหน้าประตูเสียเลย ปรากฏว่าพอผลักประตูเปิดออกมาก็เห็นเงาร่างที่เฝ้าคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำ

"...เสี่ยวหม่าน" ท่านแม่ชูตัวสั่นสะท้านยามเอ่ยเรียก

ชูเสี่ยวหม่านหันหน้ากลับไปมอง พอเห็นท่านแม่ชูแลดูอิดโรย น้ำตาก็ไหลรินลงมาทันที "ท่านแม่" นางหันกลับไปโผล่เข้าหาอ้อมอกมารดา

คำเรียกขานว่า 'ท่านแม่' ทำให้ท่านแม่ชูน้ำตาไหลพร่างพรั่งดังสายฝน นางกอดบุตรสาวที่ได้กลับคืนมาเอาไว้อย่างแน่น ยืนยันให้แน่ใจว่านี่ก็คือเสี่ยวหม่านของนาง

"ได้รับบาดเจ็บหรือไม่ ลำบากอะไรมาหรือไม่" ท่านแม่ชูมองสำรวจบุตรสาวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าพร้อมเอ่ยถามซ้ำๆ

ชูเสี่ยวหม่านส่ายหน้า ท่านแม่ชูลูบเส้นผมและสัมผัสแก้มของนางด้วยมืออันสั่นเทา

เจ้จ้ออั่งรู้ดีว่าท่านแม่ชูไม่ชอบเขามาแต่ไหนแต่ไร จึงฉวยโอกาส
ขณะนางยังไม่ทันสังเกตเห็นตนเอง จูงม้าจากไปอย่างไร้ผู้คุ้มเสี่ยง
กว่าชูเสียวห่มาจะหันกลับไปมอง เจ้จ้ออั่งก็จากไปแล้ว

"มองอะไรอยู่หรือ" ท่านแม่ชูถาม

ชูเสียวห่มาสายหน้า เดินตามท่านแม่ชูเข้าบ้านไป

พอเข้าบ้านมา ท่านแม่ชูก็ตะโกนเรียกยายเฒ่าเฟิง

"คุณหนูรองกลับมาแล้วหรือ นี่...นี่มันเกิดอะไรขึ้น" ยายเฒ่าเฟิง
มองเห็นชูเสียวห่มาแวบแรก เดิมที่ยังรู้สึกดีใจมาก ทว่าเมื่อเห็น
สองแม่ลูกดวงตาแดงก่ำทั้งคู่คล้ายผ่านการร้องไห้มา ก็อดตกใจขึ้นมา
ไม่ได้ "หรือว่าทะเลาะกับท่านเขามาใช่หรือไม่"

เมื่อวานคุณหนูรองเพิ่งกลับมาเยี่ยมบ้าน วันนี้ก็กลับมาอีกแล้ว
ยายเฒ่าเฟิงไม่รู้อะไรจริงเบื้องหลังจึงคิดว่านางคงทะเลาะกับท่านเขามา
จึงถามไถ่ด้วยความห่วงใย

ท่านแม่ชูถึงนึกได้ว่าในสายตาคณนอกฐานะของชูเสียวห่มา
ในเวลานี้เป็นหญิงสาวที่แต่งงานแล้ว เรื่องวุ่นวายเหล่านี้ชวนให้คน
ปวดศีรษะ นางกลัวบุตรสาวจะอึดอัดจึงกล่าวตบท้ายยายเฒ่าเฟิง

"เสียวห่มาคงหิวแล้ว ในครัวยังมีของกินอะไรอยู่หรือไม่"

"มีๆ ยังมีน้ำแกงไก่ที่เคี่ยวไว้เมื่อวาน ข้าจะไปทำบะหมี่ไก่ฉีก
ไม่นานหรอก" ยายเฒ่าเฟิงรีบบอก

ท่านแม่ชูนิ่งอึ้งไป พลันนึกขึ้นมาได้ว่าตอนแรกหลัง 'เสียวห่มา'
คนนั้นตื่นขึ้นมา อาหารอย่างแรกที่กินก็คือบะหมี่ไก่ฉีก ตอนนั้นนางท่าทาง
หิวโหยอย่างยิ่ง กินบะหมี่ทั้งสามรวมถึงน้ำแกงจนหมดเกลี้ยงอย่าง
มูมมาม ท่านแม่ชูเห็นแล้วสงสารจับใจ คิดว่านางคงได้รับความลำบาก

มาไม่น้อย

"ท่านแม่" ชูเสียวห่ม่านเห็นมารดาจู่ๆ เหม่อลอยไปจึงยื่นมือไป
กระตุกแขนเสื้อนาง

ท่านแม่ชูได้สติกลับคืนมา ตบมือนางเบาๆ เป็นการปลอบใจ
"เข้าห้องไปพักผ่อนก่อนเถอะ"

ทันใดนั้นความขลาดกลัวก็ผุดขึ้นมาในใจ ท่านแม่ชูไม่ได้เอ่ยถาม
บุตรสาวว่ากลับมาได้อย่างไร แล้วก็ไม่ได้ถามว่าคนผู้นั้นเป็นเช่นไรบ้าง...
นางพบเจอเรื่องอะไรมากันแน่ เพราะเหตุใดถึงกลายเป็นนักโทษของ
ราชสำนัก แล้วเหตุใดถึงได้ตกหน้าผา ท่านแม่ชูไม่กล้าคิดและไม่กล้าถาม
เช่นกัน

78

ที่แท้ก็มันเช่นนี้เอง

ซูเสี่ยวหม่านกินบะหมี่ไก่ฉีกไปหนึ่งชาม

ท่าทางการกินของนางสุภาพเรียบร้อยมาตลอด แล้วก็ไม่ค่อยอยาก
อาหารมากเท่าไร

"คุณหนูรอง บะหมี่ไก่ฉีกชามนี้รสชาติไม่ถูกปากใช่หรือไม่"
ยายเฒ่าเฟิงมองอยู่ข้างๆ จนสงสัยในตนเอง เดิมทีนางยังนึกว่ามีมือ
การทำอาหารของตนเองก้าวหน้าขึ้นแล้ว เพราะช่วงนี้คุณหนูรองกินเก่งขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด แม้แต่คุณชายน้อยเทียนตงที่ไม่ชอบกินข้าวมาแต่ไหนแต่ไร
ก็กินเพิ่มขึ้นไปด้วย และหลายวันก่อนหน้านี้นี้คุณหนูรองยังกินบะหมี่ได้
หนึ่งชามใหญ่ ตามด้วยซาลาเปาสองลูกโดยที่ตาไม่กะพริบเลยแท้ๆ

"ฝีมือยายเฒ่าเฟิงจะไม่ถูกปากได้อย่างไรเล่า บะหมี่รสชาติอร่อยมาก
เจ้าคะ ข้าแค่ไม่หิวมากนัก" ซูเสี่ยวหม่านตอบยิ้มๆ

ยายเฒ่าเฟิงถึงค่อยวางใจแล้วยกบะหมี่ที่เหลือเดินออกไป

ชูเสี่ยวหม่านหันกลับมา ก็เห็นท่านแม่ชูกำลังเหม่อลอย "ท่านแม่"
 ท่านแม่ชูได้สติกลับคืนมาโดยพลัน รีบเผยสีหน้ายิ้มแย้มเปี่ยมด้วยความรักความเมตตา "กินอิ่มแล้วใช่หรือไม่ อยากพักผ่อนสักหน่อยหรือไม่"

ในดวงตาชูเสี่ยวหม่านฉายแววเข้าใจกระจ่างเบาบาง นางส่ายหน้าปฏิเสธ เอ่ยอย่างรู้ใจว่า "ข้าไม่เหนื่อย ท่านแม่ ข้านั่งคุยเป็นเพื่อนท่านแล้วกันเจ้าค่ะ"

เสี่ยวหม่านของข้าทั้งเอาใจใส่ทั้งน่ารัก

ท่านแม่ชูครุ่นคิด นึกไม่ถึงว่าเหตุใดก่อนหน้านี้ นางถึงแยกแยะไม่ออกนะ ตอนนี้อ่านอดีตดู หลังคนผู้นั้นถูกพาตัวกลับมาจากใต้หน้าผาก็ไม่เคยเรียกนางว่าท่านแม่เลยสักคำเดียว เพราะเหตุใดนางกลับไม่สังเกตเห็นความผิดปกติเลย

"เจ้าไม่ได้บาดเจ็บใช่หรือไม่ ท่านพ่อ กับพี่ใหญ่ออกไปตามหาเจ้าแล้ว เอาไว้ท่านพ่อเจ้ากลับมาคอยให้เขาตรวจชีพจรดู" ท่านแม่ชูจับมือนางไว้ พลังเอ่ยอย่างเป็นกังวล

"ข้าก็รู้วิชาแพทย์นะ ท่านแม่อย่าเป็นห่วงไปเลย ข้าไม่เป็นไรเจ้าค่ะ"
 ชูเสี่ยวหม่านปลอบโยน

"ทนลำบากมามากสินะ..." ท่านแม่ชูกล่าวพร้อมขอบตาแดงก่ำ

ชูเสี่ยวหม่านส่ายหน้า

ขณะที่สองแม่ลูกกำลังคุยกัน จู่ๆ ยายเฒ่าเฟิงที่เดินออกไปแล้วก็ย้อนกลับมาด้วยสีหน้ายินดี

"คุณหนูรอง ท่านเขามาแล้ว" ยายเฒ่าเฟิงบอก

ในความเข้าใจของยายเฒ่าเฟิง สามภรรยาจะโกรธกันข้ามคืน

ได้อย่างไร ยิ่งกว่านั้นคุณหนูรองกับท่านเขยรักใคร่กันดีเสมอมา ต่อให้มีปากเสียงกันบ้างจนคุณหนูรองโกรธแล้วหนีกลับบ้านเดิม วันนี้ท่านเขยตามมาก็เท่ากับเป็นฝ่ายยอมลงให้ก่อน หมายความว่าท่านเขยรักคุณหนูรองมาก ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดี

ท่านแม่ชูลุกขึ้นยืนทันใด สีหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน ชูเสื้อยวม่านก็ลุกขึ้นอย่างทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน

ในตอนนี้อะไรก็ใจเย็นหร่านก้าวยวๆ เดินเข้ามาในห้อง เขาไปหอดูในไหตามหาภรรยาไม่พบก็มุ่งหน้าตรงมาที่บ้านสกุลชู ทันทีที่เหยียบย่างเข้ามาในห้องก็มองเห็นชูเสื้อยวม่านที่ยืนอยู่ด้านหลังท่านแม่ชู

พอชูเสื้อยวม่านสบสายตาของเขาก็รู้สึกหนาวจนตัวสั่นเทาไม่หยุดชั่วขณะที่ใจเย็นหร่านมองไปทางชูเสื้อยวม่าน หัวใจของเขาก็หนักอึ้งกว่าเดิม

ไม่ใช่นาง...

"หรือวี..."

ท่านแม่ชูเอ่ยปากคลีคลายสถานการณ์ด้วยความร้อนรนภายในใจ สบสนยู่ยงเหยงไปหมด เรื่องราวุ่นวายจนไม่รู้จะทำอย่างไรดีแล้ว ยามนี้นางคิดทบทวนได้หลายเรื่อง คนที่หรือวีแต่งงานด้วยคือ 'เสื้อยวม่าน' แต่ในนามเท่านั้น ไม่ใช่เสื้อยวม่านคนนี้ของข้า ถ้าหากต้องการให้เสื้อยวม่านผินใจยอมรับการแต่งงานนี้ก็มิใช่ยุติธรรมเกินไปแล้ว แต่ถ้าหากไม่ยอมรับแล้วนางจะอธิบายกับหรือวีเช่นไรเล่า...

"นางละ" ใจเย็นหร่านกล่าวตบตบท่านแม่ชู มองหน้าชูเสื้อยวม่านพร้อมถามอย่างไม่อ้อมค้อม

ชูเสื้อยวม่านได้รับการปกป้องจากบิดามารดาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคย

เผชิญหน้ากับคลื่นสูงลมแรงอันโหดมาก่อน ครั้งนี้ถูกจีเจ็งจิ้นลักพาตัวไป เพราะเข้าใจผิดว่าเป็นจ้าวฉงอีก็นับว่าเป็นสถานการณ์เสี่ยงอันตรายร้ายแรงครั้งแรกในชีวิตนางแล้ว นางรู้ว่าจ้าวฉงอีมีฐานะของนางไปแต่งงาน กลับไม่รู้เลยว่าบุรุษที่จ้าวฉงอีแต่งงานด้วยจะน่ากลัวปานนี้ นางถูกสายตาเขาตรึงให้หยุดอยู่กับที่ ไม่อาจขยับเขยื้อนไปชั่วขณะ

ท่านแม่ชูเห็นดังนั้นก็รู้ว่าโจวหรูอวี๋จำได้ตั้งแต่แรกเห็นแล้วว่า ชูเสี่ยวหม่านไม่ใช่สตรีที่เขาแต่งงานด้วย จู่ๆ เงามืดจากตอนที่ชูเสี่ยวหม่านถูกเข้าใจผิดว่าเป็นจ้าวฉงอีแล้วถูกจับไปต่อหน้านางก่อนหน้านี้ก็ปรากฏขึ้นมา

นางปกป้องบุตรสาวเอาไว้ด้านหลังอย่างลนลาน พลั้งปากออกไปตามสัญชาตญาณ "คนนี้ต่างหากคือเสี่ยวหม่านของข้า คนที่เจ้าแต่งงานด้วยนะไม่ใช่ พวกเราถูกนางหลอกแล้ว!"

โจวเหินหรานกำหมัดแน่นขึ้นมาฉับพลัน ในที่สุดสายตาของเขาก็เคลื่อนจากใบหน้าชูเสี่ยวหม่านมาจ้องท่านแม่ชูเข้ม

ก่อนหน้านี้เขาสงสัยอยู่ไม่น้อย นางคือเด็กสาวผู้เป็นที่รักของครอบครัวอย่างเหลือล้นแท้ๆ กลับทำตัวอดอันไม่เป็นด้วยซ้ำ เมื่อเผชิญหน้ากับยาขมที่แม้แต่เขายังต้องขมวดคิ้ว กลับสามารถดื่มรวดเดียวหมดได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี ไม่บ่นไร้สาระสักครั้งคำ

ก่อนหน้านี้เขาไม่เข้าใจเลย เด็กที่ได้รับความรักจากครอบครัวถึงเพียงนั้นน่าจะเป็นคนบอบบางอ่อนหวานไม่ใช่หรือ ในอดีตญาติผู้น้องในบ้านเขาเวลาจะดื่มยาสัณนิธล้นต้องมีสาวใช้บ่าวหญิงอาวุโสถือจานผลไม้เชื่อมคอยเกลี้ยกล่อม ทั้งยังต้องสัญญากับนางว่าจะให้อะไร ตั้งมากมายถึงยอมอ้าปากเหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรม... ในช่วงเวลา

สั้นๆ นี่ความเคลือบแคลงทั้งหมดที่เคยมีได้รับคำอธิบายแล้ว

เพราะนางไม่เคยเป็นคนที่ได้รับความรักใคร่เอ็นดูคนนั้น

นางคือเด็กที่ถูกคนในครอบครัวขายทิ้งไปยี่สิบตำลึง คือเด็กที่ถูกมารดาบุญธรรมทอดทิ้งไม่ไยดี คือเด็กที่หลบหนีเข้าป่าเป็นโจรและยอมรับหัวหน้าค่ายลั้วเยียนเป็นบิดาบุญธรรมเพียงเพราะอาหารคำเดียวยามจวนเจียนจะหิวตายเต็มทีคนนั้น

นางคือคนที่พาค่ายลั้วเยียนไปขอพึ่งบารมีชาวจีนฮั่น ผ่านความเป็นความตายมานับครั้งไม่ถ้วน สร้างผลงานสู้รบอันลือเลื่อง สามารถไขว่คว้าโอกาสรอดอันริบหรี่ให้แก่ค่ายลั้วเยียนได้

นางคือจ้าวฉงอี

โจวเวินหรานรู้ลึกว่าหัวใจถูกบางสิ่งบีบรัดให้บิดเบี้ยวขึ้นมากะทันหัน ชูเสี่ยวหม่านที่ถูกจีเจิงจิ้นลักพาตัวไปกลับมามีอย่างปลอดภัยแล้ว...เช่นนั้นนางเล่า

ท่านแม่ที่ถูกเขาจ้องมองจนต้องกลั้นหายใจ ลืมว่าตนเองต้องการพูดอะไรไปในปริบทา

"นางล่ะ" โจวเวินหรานหันหน้าไปถามชูเสี่ยวหม่าน

"ข้า...ข้าไม่รู้" ชูเสี่ยวหม่านกัดริมฝีปาก "เมื่อวานหลังถูกลักพาตัวไป ข้าก็ไม่เคยเห็นนาง..."

"เจ้ากลับมาได้อย่างไร" โจวเวินหรานถามขึ้นอีก

"จีเจิงจิ้นเป็นคนปล่อยข้ากลับมา..." ชูเสี่ยวหม่านตอบเสียงแผ่วเบา

"เขาซ่อนตัวเจ้าไว้ที่ใดหลังจับเจ้าไปเมื่อวาน"

ชูเสี่ยวหม่านส่ายหน้าอย่างประหม่า "ข้าไม่รู้ เขาหารถม้ามาคันหนึ่ง ข้านั่งอยู่ในรถม้าคันนั้นตลอด รู้แค่ว่ารถม้าวิ่งวนเวียนในตำบลหลายรอบ

จากนั้นวันนี้ก็ปล่อยข้ากลับมา"

โจวเหวินหรรณจตจ้องนางอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง ก่อนหมุนกายเดินจากไปทันที

จนกระทั่งเขาเดินออกจากประตูบ้านสกุลซุไปแล้ว ชูเสี่ยวหม่านถึงได้ถอนหายใจโล่งอก

"ท่านแม่ เมื่อครู่เขาดูน่ากลัวมากเลย" ชูเสี่ยวหม่านเอ่ยเสียงสั่นเครือ
ท่านแม่ซุกกำลังเหม่อมองแผ่นหลังของโจวหรรอวี่ ที่ผ่านมาเด็กคนนี้เวลาพบนางจะวางตัวนอบน้อมมีมารยาท นิสัยก็อ่อนโยนอย่างยิ่ง ทว่าวันนี้ราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน สายตาเย็นชาข่มขวัญนั้นช่างน่าหวาดกลัวนัก...

ขณะที่นางกำลังเหม่อลอยก็ได้ยินชูเสี่ยวหม่านเอ่ยเรียก นางหลุดจากภวังค์ เห็นบุตรสาวตกใจกลัวจนหน้าซีดขาวก็ทุ้มทศความใสใจ มาที่เสี่ยวหม่านของนางอีกครั้ง

"ไม่ต้องกลัวๆ เขาก็แค่...ก็แค่โกรธที่ถูกหลอกเท่านั้นเอง ปกติเขาไม่ใช่คนเช่นนั้นนะ นิสัยดีมากที่สุดทีเดียว..."

ชูเสี่ยวหม่านสีหน้าแงง...นิสัยดีตรงที่ใดกัน

ในตอนนี้อเองจ้าวหนานชิวยืนอยู่นอกบ้านสกุลซุด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีเท่าไรนัก นางไล่ตามเขามาถึงหอวิ้นไหล แล้วยังไล่ตามจากหอวิ้นไหลมาถึงบ้านสกุลซุจนเหนื่อยหายใจแทบไม่ทัน สีหน้ายังดูดีสีถึงจะแปลก! เจ้าหนูม่น้ำชาคนนี้นิ่งเง่เกินไปแล้วจริงๆ นางรีบเร่งเหาะเหินเดินหลังคาติดตามมาไม่หยุด กว่าที่จะตามทันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

จ้าวหนานชิวมองเห็นเจ้าหนูม่น้ำชาเดินเข้าบ้านสกุลซุ นาง

ไม่อาจตามเข้าไปด้วยอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามเสียงกับออกมาแต่แรกว่าตนเองคือญาติห่างๆ ฝั่งมารดาของสกุลชู ถ้าหากตามเข้าไปด้วยกันก็ความแตกต่างกันหมดนะสิ

นางรู้ว่าเจ้าหนุ่มหน้าขาวคนนี้ตามหาท่านแม่ทัพที่หอวินโหลไม่เจอ คงนึกว่าอีกฝ่ายกลับมา 'บ้านแม่' นางรู้ว่าตอนนี้ท่านแม่ทัพไม่มีทางอยู่ในบ้านสกุลชู ดังนั้นจึงรออยู่ข้างนอกอย่างสบายใจมาพักหนึ่งแล้ว

เป็นไปตามคาด ไม่นานก็พบว่าน้องชายคนนั้นเดินออกมาแล้ว เขามีสีหน้าย่ำแย่ คงเพราะตามหาท่านแม่ทัพไม่เจอ เขาขวางหูขวางตา นางมานานแล้ว เวลานี้พอเห็นเขาถูกบีบให้พ่ายแพ้ก็รู้สึกเสียใจยิ่งนัก นางเตรียมจะเดินเข้าไปเกลี้ยกล่อมเขาให้กลับบ้าน อยู่ดีๆ ก็เห็นว่าห่างไปไม่กี่ไกลมีม้าตัวหนึ่งวิ่งห้อเต็มเหยียดมาทางนี้ คนผู้นั้นมาอย่างรวดเร็วน่ากลัว พุ่งมาหาน้องชายคนนี้ของนางโดยตรง!

เจ้าหนานชิวแตกตื่นตกใจ เห็นแล้วขวางหูขวางตาเป็นเรื่องหนึ่ง นางไม่อาจปล่อยให้เจ้าหนุ่มหน้าขาวคนนี้เกิดเรื่องต่อหน้านางได้ มิฉะนั้นท่านแม่ทัพจะต้องไม่ละเว้นนางแน่! เจ้าหนานชิวเห็นว่ายับยั้งไม่ทันแล้ว จึงดึงโซ่เหล็กออกจากเอวไปกระชากคนผู้นั้นลงจากหลังม้า

ลู่วีรป้อนกลับมาตลอดทาง อ้อมวนไปมาสองสามรอบถึงได้ตามหาผู้บัญชาการเจอ ยังไม่ทันลงจากม้าไปรายงานก็รู้สึกหนาวสะท้านตรงทำยทอย เขาตื่นตัวขึ้นมาในบัดดล อาศัยจังหวะพลิกตัวลงจากม้าหลังเสียงสายลมหวีดหวีดดังลอยมา ยังทรงตัวยืนไม่มั่นคงก็มองเห็นเงาร่างเพรียวบางสายหนึ่งกระโจนเข้ามา เขาชักกระบี่ออกมาเผชิญหน้ากันอย่างว่องไว

แม้ลูจิวจะเป็นลูกหมู ทว่ามาอยู่ในตำแหน่งนี้เพราะทำผิดพลาด จึงถูกลดชั้น ต่อให้ปกติจะเห็นเขาชอบดื่มสุราและทำตัวเกียจคร้าน ถึงกระนั้นก็เคยฝึกฝนวิชาการเป็นอย่างดีจริงจังด้วย วิชายุทธที่มีก็พอจะติดอันดับในหน่วยเทียบชั้นได้เหมือนกัน ตอนนี้เขายังต่อสู้กลับยิ่งตื่นตระหนก วิธีการต่อสู้ของคนตรงหน้าทั้งโหดเหี้ยมทั้งมุทะลุ คล้ายว่า จะเป็นวิธีนอกขนบกฎเกณฑ์ทั่วไป แต่พลังในการสังหารก็รุนแรงหาได้เปรียบ...ยิ่งกว่านั้นไม่รู้เพราะเหตุใดเขายังมองยิ่งรู้สีกว่าข้างคันทาราวกับเคยเห็นที่ใดมาก่อนอย่างนั้นล่ะ

เขาดังใจเพ่งมองดูหลายครั้ง คนผู้นี้สวมชุดของบุรุษที่ขนาดไม่ค่อยพอดีตัว เสื้อผ้าชุดนั้นตัวใหญ่เกินไปจนมันดูโหวงเหวงหลวมโพรก ขับแน่นให้เรือนกายเล็กบอบบางมากขึ้นทุกขณะ ประหนึ่งสตรีปลอมเป็นบุรุษ...

เดี๋ยวนะ? สตรีปลอมเป็นบุรุษ?

"เจ้าคือสตรีนางนั้นเมื่อคืนนี้!" ลูจิวลั่นหลุดเสียงอุทานด้วยความตกใจ

จ้าวหนานชิวปกป้องน้องเขยเอาไว้ข้างหลังอย่างดี "อย่ามาตีสนธิบิดาไม่รู้จักเจ้า ถ้าไม่ยอมตายก็รีบไสหัวไป!"

ลูจิวมีสีหน้าเคร่งเครียด "เจ้าเป็นใคร มีจุดประสงค์อะไรกันแน่ คนที่เจ้าลักพาตัวไปเมื่อคืนอยู่ที่ใด!"

จ้าวหนานชิวส่ายปากยิ้ม "เจ้าหมายถึงเจ้าโจรลามกนะหรือ แนนอนว่าทำเพื่อขจัดภัยให้ประชา"

โจร...โจรลามก?

ลูจิวนิ่งอึ้ง นี่ผู้บังคับหมู่ขุนทำอะไรลงไป

สีหน้ายิ้มแย้มของจ้าวหนานชิวเลือนหาย การรุกรุจิมดีของอาวู
ในมือรวดเร็วดุจันกว่าเดิม "ที่แท้ก็เป็นพวกเดียวกับเจ้าโจรลามกนั้น
ดูท่าเจ้าก็ไม่ใช่คนดีอะไรหรอก"

คนทั้งสองต่อสู้กันอย่างดุเดือดอีกครั้ง

โจวเวินหรานยืนนิ่งด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกอยู่ด้านข้าง มองดู
'ญาติผู้พี่ที่จู่ๆ ก็โผล่มา' คนนั้นทะยานขึ้นกระโดดลง ต่อสู้จนถึงอกถึงใจ
สายตาเขาหยุดอยู่บนโซ่เหล็กที่ถูกเหวี่ยงสะบัดอย่างเฉียบขาดทรงพลัง
ได้ยืนยันว่าใต้บัญชาการของจ้าวฉงอิมี่ขุนพลผู้หาหาญคนหนึ่ง นางเป็น
บุตรสาวแท้ๆ ของจ้าวอวินจู่หัวหน้าค่ายลี้เยียน มีชื่อว่าจ้าวหนานชิว
และนางเชี่ยวชาญการใช้โซ่เหล็ก

ในอดีตจ้าวอวินจู่ข้ามศีรษะจ้าวหนานชิวบุตรสาวแท้ๆ ของตนเอง
มอบค่ายลี้เยียนให้จ้าวฉงอิมี่ที่เป็นบุตรสาวบุญธรรม ทุกคนต่างนึกว่า
จ้าวหนานชิวจะต้องไม่พอใจแน่ อาจถึงขั้นก่อเรื่องใหญ่โต ผลปรากฏว่า
จ้าวหนานชิวผู้นี้กลับกลายเป็นผู้สนับสนุนที่ซื่อสัตย์ภักดีที่สุดของจ้าวฉงอิมี่
และเป็นรองแม่ทัพอันดับหนึ่งใต้บัญชาการของนาง

ชิวหนาน หนานชิว

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

将军待嫁 3

Jiang Jun Dai Jia 3

สวมรอยรักแม่ทัพหญิง 3

เมิ่งซานเซิง เขียน

เจินจุหนุ่นฉา แปล

จำนวน 384 หน้า

ราคา 439 บาท

《将军待嫁》 Jiang Jun Dai Jia

Copyright © 2021 by 梦三生 Meng San Sheng

Thai language translation rights arranged with

Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3434-7

ภาพประกอบ 正版青团子

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ยาม 'จ้าวฉงอี' ดูกองศ์ชายรองแห่งหนานเซียงพาตัวไป
เดิมนางไม่รู้สึกลงหวาดเกรงอะไรทั้งสิ้น
กระทั่งความจริงเกี่ยวกับตัวตนนางเปิดเผยต่อหน้าสามีผู้อ่อนแอ
นางถึงนึกหวาดหวั่น... เพราะกลัวเขาจะเสียใจที่แต่งงานกับนาง!

แต่แล้วเรื่องราวทุกอย่างกลับพลิกผัน
เมื่อนางพบว่าที่แท้สามีของตนก็คือ**ผู้บัญชาการหน่วยเกียนฉี**ผู้นั้น!
เขาพิจารณาการนางด้วยใจเล็งลึกโดยไม่ลังเล
ก่อนจะกุมตัวนักโทษเช่นนางเข้าเมืองหลวง

ที่เขายอมแต่งงานกับนางก็เพื่อการนี้ใช่หรือไม่...
แล้วแม่ทัพเช่นนางจะยอมอย่างง่ายดายเช่นนี้ปะหรือ
นั่นขึ้นอยู่กับว่า... เขาใช้สถานะใดมาจับกุมนางแล้วล่ะ!

小说 书旗小说

JAMSAT CUSTOMER CARE
ดูแบบก่อนด้วยใจ
Ins. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3434-7

9 786160 634347

ราคา 439 บาท